

Lucreției. Senatul care se micșiorase prin cruditatea celui din urmă rege, se întregi pînă la numărul de 300, și intră în autoritatea sa. Poporul roman se simți fericit vedînduse în posesiunea libertății; dară essiliatul rege. Tarciniu, nu încetă de a țese intrigă spre resturnarea ei. Ellu trămise deputați la Roma suptu pretestu de a cere corona și celelalte însemne regali. Acești deputați înțelegîndu-se cu junii romani cari crescuseră în desfrînări la curtea lui Traciniu, țesură o conspirațiune în contra republicei pentru readducerea lui Tarciniu, înse sôrtea voi se se descoperiă de unu servu, a nume Vindicu. Conspiratorii se prinseră și se adduseră înaintea Consuliloru. Brutu vedu cu mirare între dînșii pre doi fii ai sei; simțiul binelui publicu înneacă în peptulu lui simțiul de părinte ellu i dade pre mânilor lictoriloru se-i bată cu vergell și se le taie capetele cu securea. Acastă faptă severă din partea unui părinte cōtră însiși fiii sei, terrifică pr^e tōti Romanii. Se făcū unu decretu ca tōți cei ce pōrtă numele de Tarciniu se se scōțiă din Roma; însuși Collatinu, fiindu că era din acea ginte, fu nevoitu se lass^e cetatea. In loculū lui se allesse Publicu Valeriū. Tarciniu perđîndu speranția de a și putē recăstiga domnia prin conspirațiunē, ceru adjutoriū de arme de la străini, ellu induplecā pre Veienti, și veni cu o armată validă în contra Romei. Romanii le essiră înainte cu consuli în fruntea lorū. Arunte fiulū lui Tarciniu care conducea armata inimică în loculū tată-seu, vedîndu pre Brutū în capulū Romanilorū, se repeđi cu callulū asupra lui; Brutu lū întîmpinā cu assēmine furōre. Lovitura se făcū cu cea mai mare furiă, amîndoi luptătorii cădură morți. Atunci armatele începū o bătăliă sângerōsă, cadū mulțime de militari de amîndoue părțile, înse cu unulū mai multū din partea Veențilorū. Romanii ocupă cāmpulū de bătăliă și proclamă victoria. Valeriū se întōrse la Roma în triumfū. (a. R. 245). Matronele plānseră pre Brutū unu